U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. M.,** zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2012, č. j. 9 A 119/2011 – 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2012, č. j. 9 A 119/2011 – 43, kterým bylo zastaveno řízení o jeho žalobě (výrok I.) a dále bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalobou se stěžovatel původně domáhal ochrany proti nečinnosti Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) v řízení o jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Městský soud řízení zastavil na základě ust. § 47 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatel vzal žalobu zpět. Výrok II. napadeného usnesení městský soud odůvodnil ust. § 60 odst. 3 věty prvé s. ř. s. Podmínky pro postup podle věty druhé tohoto ustanovení městský soud neshledal, neboť nepřisvědčil důvodnosti podané žaloby. Pro posouzení důvodnosti bylo určující, že stěžovatel podal žalobu na ochranu proti nečinnosti před uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí, která je stanovena v ust. § 169 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Pokud se týká výroku I. poukázal na argumentaci městského soudu, který zcela jednoznačně konstatuje, že žaloba byla podána předčasně. Za takového předpokladu měl městský soud rozhodnout nikoliv o zastavení řízení, ale odmítnutí návrhu podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. I kdyby Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že výrok I. odpovídá zákonným požadavkům, je podle stěžovatele nezákonný především výrok II. a přípustnost kasační stížnosti proti tomuto výroku dovozoval z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64. Stěžovatel se neztotožnil se závěry o nedůvodnosti svého návrhu, neboť správní orgán byl nečinný a byly tak splněny všechny podmínky pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože podle ust. § 81 s. ř. s. rozhoduje soud o žalobě proti nečinnosti na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, musel městský soud, který o žalobě rozhodoval dne 29. 2. 2012, vycházet ze skutečnosti, že ministerstvo vydalo ve věci rozhodnutí teprve dne 6. 1. 2012, tedy po marném uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, popř. aby kasační stížnost proti výroku I. zamítl, výrok II. zrušil a rozhodl o nákladech řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že městský soud nepochybil a rozhodl zákonně, neboť v důsledku zpětvzetí žaloby nemohl jinak než řízení zastavit bez toho, že by se dále zabýval podanou žalobou, resp. hodnocením případu. Stěžovatelem uplatněné námitky tak primárně směřují proti výroku II., tedy rozhodnutí o nákladech řízení, proti kterému však nelze samostatně podat kasační stížnost. Postup stěžovatele v daném případě proto vyvolává dojem účelového podání kasační stížnosti, kdy je napaden ve výroku I. usnesení zcela správný postup městského soudu jenom proto, aby bylo možno napadnout výrok o nákladech řízení. Vzhledem k uvedeným skutečnostem ministerstvo navrhlo, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Před věcným posouzením kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přípustnosti.

Nejvyšší správní soud neshledal přípustnou stížní námitku formálně brojící proti výroku o zastavení řízení. Stěžovatel svým podáním ze dne 13. 2. 2012 vzal žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu v plném rozsahu zpět. Pro případ zpětvzetí žaloby stanoví zákon [§ 47 písm. a) s. ř. s.] zcela jednoznačný postup soudu, kterým je zastavení řízení, nejde-li o společnou žalobu více osob. Vzhledem ke zcela jednoznačnému stěžovatelovu projevu vůle nelze mít sebemenší pochybnosti o tom, že stěžovatel nezamýšlel nic jiného nežli dosáhnout právě zastavení řízení. Kasační stížností se tedy ve skutečnosti nedomáhá změny výroku napadeného usnesení o zastavení řízení, tedy výroku o odmítnutí žaloby, jak tvrdí v kasační stížnosti. Uvedená námitka stěžovatele je zcela zástupná. Stěžovatel se zjevně domáhá pouze změny výroku II. napadeného usnesení, což ostatně ani příliš neskrývá, když uvedl, že „považuje [...] za nezákonný především výrok II.“ a při formulaci petitu kasační stížnosti alternativně navrhl, aby byla jeho kasační stížnost proti výroku I. zamítnuta.

Spíše pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že odmítnutí žaloby pro předčasnost v důsledku ukončení nečinnosti vůbec nepřichází v úvahu. Tato skutečnost je totiž v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, která musí být zástupci stěžovatele známa, pouze důvodem pro zamítnutí žaloby (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008 - 62, nebo ze dne 18. 2. 2011, č. j. 5 Ans 5/2010 - 49, dostupné na www.nssoud.cz). Tím spíše nepřicházelo odmítnutí žaloby v úvahu v situaci, kdy dal stěžovatel zpětvzetím žaloby jednoznačně najevo, že v soudním řízení nechce nadále pokračovat. Městský soud tak neměl jinou možnost než řízení podle ust. § 47 písm. a) s. ř. s. zastavit.

Lze tak konstatovat, že za situace, kdy skutečným úmyslem stěžovatele nebyl, a ani být nemohlo, jiné rozhodnutí, než je napadené usnesení, brojí stěžovatel fakticky jen proti důvodům výroku o zastavení řízení. Taková stížní námitka je podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti výroku I. napadeného usnesení odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.

V důsledku toho neshledal Nejvyšší správní soud přípustnými ani ostatní stížní námitky směřující proti výroku II. napadeného usnesení, tedy proti výroku o nákladech řízení. Nejvyšší správní soud přihlédl k závěrům vysloveným v usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64 (č. 2116/2010 Sb. NSS), ve kterém se rozšířený senát zabýval možností aplikace ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. na případy, kdy je kasační stížností napaden mimo výroku o nákladech řízení rovněž výrok ve věci samé. Rozšířený senát rozlišuje situace, kdy je kasační stížností napaden pouze výrok o nákladech řízení, od případů, kdy jsou napadeny i jiné výroky. V prvním případě je třeba kasační stížnost pro nepřípustnost odmítnout, byť by bylo rozhodnutí krajského (městského) soudu o nákladech řízení věcně nesprávné, ve druhém případě je kasační stížnost přípustná. Zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale hodlal jej umožnit tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé. Podle rozšířeného senátu jsou z přezkumu vyloučeny nejen kasační stížnosti, které směřují pouze proti výroku o nákladech řízení, ale i ty, které obsahují námitky proti výroku o věci samé, ale ty jsou z hlediska ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné.

Skutečnost, že Nejvyšší správní soud shledal nepřípustnost kasační stížnosti ve vztahu k výroku o zastavení řízení, vylučuje, aby se věcně zabýval námitkami směřujícími pouze proti výroku II. (výrok o nákladech řízení), a to nezávisle na tom, zda by byly případně důvodné či nikoliv. I v této části proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 za použití § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla odmítnuta před prvním jednáním, Nejvyšší správní soud na základě ust. § 10 odst. 3 in fine zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, rozhodl, že se stěžovateli vrací zaplacený soudní poplatek v plné výši.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu